

K velikonočnímu času

Velikonoce jako čas zamyšlení, pozastavení se, pokouknutí po vlastní činnosti, existenci. Není to jen tak. A přece přijde čas podívat se do krajiny. Někdy vzdálené, jindy takřka za humny.

Stalo se, že jsme se jednoho toho požehnaného dne rozhodli s manželkou navštívit ona zmiňovaná humna. A to do nedaleké Radomyšle a jejího okolí. Většinou touto krajinou procházíme s účastníky sčítání ptačích dravců, zvaného Buteo. Tentokrát jsme však přívažek účastníků neměli. Prostě jsme šli sami. Na zádech batoh s tím nezbytným, pro mě fotoaparát a nějakými drobnostmi, bez nichž přílodomilec ven neleze. V ruce tašku se dvěma ptačími budkami a jelo se. Vlakov. Nebyla to cesta nezajímavá. Z vlaku stojí za to pořádně se dívat, když se jede skřípavou cestou okolo řepických rybníků. V tomto případě jsme byli oradostněni pohledem na přistávající husy velké na Horním Řepickém rybníku. Stejně tak potěšili pohupující se poláci velcí nebo lysky černé. Na Strakonicku se čím dál více objevují vrány obecné. I ty byly. Pominu výskyt káně lesní nebo srnčí zvěře.

Zánik, život, kříž v třešni, potkaly se v krajině

Člověka, který má Radomyšl v oblíbeně, potěší pohled na starou jabloň u cesty na Věno, na rákosiny rybníku Vražda, snad už jen z nostalgie. Manželka neopomene v tento čas zhlédnout

otevřenou křížovou cestu ku kostelu sv. Jana. Já zase pokukuji po ptácích. Zda nebude poštolka obecná nebo strakapoud malý. Nakonec zůstane u drobných trsů česneku viničného. Někdy se nepovede. Obhlédnutí jmelí na místních, hřbitovních topolech a jde se dál. Jenže ne zaběhnoutou buteovou cestou. Ale mezi poli k vrchu Dominovému. Přilétají první motýli. Babočka paví oka, žluťásek řešetlákový - čiperný letec a bělásek řeřichový, dle knihy „Atlas denních motýlů a vřetenušek jižních Čech“ u nás hojný. Do cesty se nakonec připlete i obyčejný bělásek zelný.

Za Domiňákem objevíme V Záluží zapomenutý kovový křížek na kamenném soklu a pak prcháme před traktorem s cisternou, postřikujícím tu jarní krásu. Řepka se povytahuje a někde naráží do květu. Zahnání k rybníčku napájejícím koupaliště pod Věnem se zastavíme. Jeden ze smrků rostoucí nedaleko něj má ve výši lidské hlavy dutinu, jejíž otvor je mírně obezděn. Však čiperný obyvatel, brhlík lesní je slyšet nedaleko. Ale zpět k rybníčku. Je čas oboživelníků a zdejší místo bývalo bohatým na ropuchy obecné. Dnes jakoby nic. Až tu, po delším pozorování objeví se odkudsi ze dna silueta čolka. Další chvíle a z vody se vyloupne další čolek, nyní se dá již napsat čolek obecný. Chvilka ticha přinese také své ovoce. Z pobřežního rostlinstva se ozve hlas kuňky ohnivě a za chvíli je možno zaslechnout i tlumené kvokání blatnice skvrnitě. Hmyz je zatím nezastoupen v plné míře. A tak se spokojíme s měkkýšem, plovatkou bahenní.

Studánka pod kapličkou sv. Vojtěcha je zanesená listím a na suchu. Obrázek stejný již po několik let. Přáli bychom jí vodu. Naši dědové a báby ji měli. Potřebovali ji, když dřeli na polích. Ale to už přicházejí další návštěvníci, tak pokračujeme v cestě. Od Božích muk u Slídové se vydáme s pohledem na Sedlinu dál. Jen matně zalovím v paměti a vzpomenu na zanikající, resp. zaniklý rybník. Kdysi tam

byly vodní skvrny tři. Kdysi. Cestou k vrchu Vůstrý potkáváme na poli majku obecnou, těžce vlekoucí pytlovitý zadeček.

Míjíme několik krásných stromů, které si tam žijí, a noříme se do chumlu šlahounů ostružin západního svahu vrchu Vůstrý. Vrchol je tam, kde má být. S kamenným hřbetem, dřevěným křížem a obrázkem. A také s cestičkami divé zvěře. Pod kopcem barevně svítí oblečení poutníků krajem, které mineme, a dostáváme se k rozcestí U Obrázku. V prachu polní cesty zelenavé poletování brouků. Jsou to svižníci polní. Rád je vidím, ty dravé čiperky, kteří vás k sobě moc nepustí. Zdánlivě.

Velikonoční zelená schovaná mezi známými kopci

Nad hlavami nám švitoří drobné ptactvo, a když vyjdeme z lese mezi pole, rozprostře se krajina s milým pohledem na rybník Okrouhlík a vzpomínkou na nyní migrující obojživelníky. Jenže už je skoro podvečer. Cesta s drobnými zastaveními se časem nafoukla. Nakoukneme do nedalekého zatopeného lomečku, voda tam ubyla, stěny se mírně obnažily. Za fotku to stojí. A potom na silnici. Dolní Řepický rybník a čičikání rychlých letců. První vlaštovky jsou tady. Není jedna, ale dvě. Staré rčení je porušeno, a to už možná znamená jaro. Vytáhneme se do kopce nad Strakonice, koukneme do jedné ze známých zahrad, kaštanovník setý je pořád tam. U vjezdu do nedalekého lomu stále rostou dvě moruše černé. Staré, zbídačené, ale jsou tam. Jsou Velikonoce, přijde čas zrození. Bude to tak? Alespoň potěcha našich lidských dušiček byla.

Vlastně jsem pro samé psaní zapomněl na ty dvě budky. Zůstaly v Radomyšli. Někde, kde pomohou opeřencům k novému životu, poslouží v chladných dnech jako úkryt nebo potěší? Kdo ví? Ten, kdo dal mně na ně dříví, říkal „...z přírody přišlo, tam je vrátíte“.

Literatura:

HANČ, Zdeněk, Jiří BENEŠ, Zdeněk FRIC, Alois PAVLÍČKO a Michal ZAPLETAL. *Denní motýli a vřetenušky jižních Čech*. České Budějovice: Jihočeský kraj, [2019]. 437 pp. ISBN 978-80-87520-53-6.